

Název teoretické práce: Obraz násilné ženy

Studijní obor: Dokumentární tvorba

Autor/ka práce: Barbora Chalupová

Vedoucí práce: Mgr. Veronika Klusáková, Ph.D.

Oponent/ka: Ing. Martin Rezníček

Celkový návrh hodnocení (případně zdůvodnění v případě nedoporučení):

Práci doporučuji k obhajobě. Navrhuji hodnocení B.

Otázka pro obhajobu: Musí být ženské násilí ve filmu motivováno bohužel cíli, nebo může mít i pouhá hra subverzivní rozměr? Jakou roli hrají stylové prostředky?

Text posudku:

Barbora Chalupová přistupuje k tématu své práce z dvojí perspektivy, která se v textu prolíná – skrze analýzu dvou vybraných fikčních filmů z roku 2017 zkoumá posun v zobrazování násilných žen v západní kinematografii, její vlastní pohled filmárky pak v závěrečném manifestu posouvá téma do roviny debaty o možnostech naplňování teoretických premis v praxi, a tím i narušování genderových stereotypů spojených s prezentací ženského násilí.

Osobní zaujetí je patrné i v esejistickém ladění textu, který nicméně vychází z relevantní odborné literatury a analyzované filmy vnímá v širším společenském i uměleckém kontextu. Přesvědčivým způsobem ukazuje komplexitu problému, tedy že není možné pouze „vymentit“ gender postav, jako u Ellen Ripley ve *Vetřelci*, a naznačuje, že za morálními argumenty se často skrývají nerefléktované předsudky. Závěrečný manifest pak funkčním způsobem propojuje analýzu s autorskou intencí.

Zajímavým aspektem vyplyvajícím z analýzy, je kontrast mezi stylizací/hyperbolizací a realismem bolesti, ran, či fyzického vypětí z jejích udílení, coby dvou možných podob ženského násilí. Přesto, že se autorka v úvodu vymezuje proti implicitně negativnímu chápání estetizace násilí, u *Tiger Girl* má se zvoleným stylizačním klíčem problém, neboť podle jejích slov „působí často akční scény spíše jako superhrdinská hyperbola, čímž může vyznění násilí ztráct na závažnosti.“ (s. 21)

Jedním problematickým bodem obecných úvah diplomantky je poněkud automatické přijetí majoritní vity v existenci stereotypů ženskosti, které je podloženo pouze odkazem na *Druhé pohlaví* Simone de Beauvoir z roku 1949, přestože současný mediální prostor nabízí přehršel důkazního materiálu. Je také dle mého názoru škoda, že v autorčíně manifestu není reflektována role mužských postav, neboť je to právě jejich stereotypní zobrazení, které autorka v analyzovaných filmech definuje jako problematický bod. Jakká by tedy měla být reakce mužských postav na přirozeně násilnou ženu?

Datum: 5. 9. 2018

Podpis: Mgr. Veronika Klusáková, Ph.D.